

בש"פ 6108/19 - מדינת ישראל נגד תא"כ

בבית המשפט העליון

בש"פ 6108/19

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: תא"כ

בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק
סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים),
התשנ"ו-1996.

תאריך הישיבה: כ"ב אלול התשע"ט (22.9.2019)

בשם המבקשת: עו"ד נורית הרצמן

בשם המשיב: עו"ד שמואל פליישמן

החלטה

1. בקשה ראשונה להארכת מעצרו של המשיב, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ב-90 ימים החל מיום 23.9.2019, או עד למתן פסק דין ב-ת"פ 51449-12-18 בבית משפט השלום בתל אביב, לפי המוקדם.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו שורה ארוכה של עבירות אלימות, ובכלל זה תקיפה ואיומים, במסגרת ארבעה אישומים.

בקצרה ייאמר כי על פי המתואר במסגרת האישום הראשון בכתב האישום, ביום 11.12.2018 חבט המשיב בצווארו של בנה של בת זוגו (להלן: המתלוננת), קטין כבן 9, וגרם לו לחבלות, ולאחר מכן תקף את המתלוננת ואיים כי יירצח אותה. בהמשך, איים על אמה של המתלוננת ברצח, והוסיף ואיים על השוטרים שהגיעו לדירתה ואף דחף וחבט בהם.

במסגרת האישום השני מתואר כי ביום 2.10.2018 נפגש המשיב עם המתלוננת, התנפל עליה והחל לבעוט בגופה ולמשוך בשערה, בעודה אווזת בביתם התינוקת ובנוכחות אדם אחר. בהמשך חבט המשיב בכל חלקי גופה של המתלוננת, וכשניסתה להגן על ראשה באמצעות ידיה הניף את ברכו לפניה וגרם לחבלה משמעותית באפה. כעבור זמן קצר, כלא המשיב את המתלוננת בדירה בעיר לוד ואסר עליה לצאת ממנה אלא רק למחרת בבוקר, לאחר שהבטיחה לו כי לא תתלונן נגדו.

על פי המתואר באישום השלישי, ביום 13.7.2018 אחז המשיב בפניה של המתלוננת, דחפה, והכה אותה בפניה בעוד הוא נתון תחת השפעת משקה אלכוהולי. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת שריטות בצוואר ופצע מדמם בשפתה.

לבסוף, באישום הרביעי מתואר כי ביום 19.3.2018 קילל המשיב את המתלוננת, משך בשערה, סטר בפניה ובעט בה מספר פעמים. לאחר שהמתלוננת ניסתה להתנגד, דחף אותה המשיב לחדר המקלחת וכתוצאה מכך נשברה המראה במקום ונגרם לה חתך ברגלה. לאחר מכן, בעט המשיב במתלוננת, דרך עליה, ובעודו עושה כן פתח את המים החמים במקלחת. לנוכח זעקותיה של המתלוננת, נמלט המשיב מהדירה.

3. בד בבד עם הם הגשת כתב האישום בעניינו של המשיב, הוגשה בקשה למעצרו עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו.

בבקשה נטען כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות למשיב, ובין היתר הודעתה של המתלוננת במשטרה. עוד נטען כי המסוכנות הנשקפת מהמשיב היא גבוהה לנוכח עברו הפלילי המכביד, הכולל הרשעה בין היתר בעבירות אלימות, איומים ושיבוש מהלכי משפט; חומרת מעשיו והתמשכותם על פני תקופה משמעותית; וחזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים.

כמו כן, נטען כי קמה עילת מעצר לפי 21(א)(1)(א) לחוק המעצרים, וזאת בשל כך כי לנוכח עברו הפלילי של המשיב קיים יסוד סביר לחשש כי אם ישוחרר ממעצר ישבש הליכי משפט או יתחמק מאימת הדין.

4. ביום 28.1.2019 קבע בית משפט השלום בתל אביב-יפו כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לעבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, וכי מתקיימת בעניינו חזקת המסוכנות הסטטוטורית הקבועה בחוק המעצרים.

בית המשפט הורה לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, אשר ייבחן בין היתר אפשרות לשלבו בקהילה טיפולית מאחר שנטען כי למשיב "רקע של התמכרות לסמים".

5. ביום 17.2.2019 החליט בית משפט השלום על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים המתנהלים נגדו, וזאת בין היתר לנוכח המסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו, ולאור להמלצת שירות המבחן שלא להורות על שחרורו לקהילה טיפולית והערכתו כי קיים סיכון משמעותי להמשך התנהגות אלימה כלפי המתלוננת.

6. בבקשה שלפניי טוענת המבקשת כי לנוכח המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב יש להאריך את מעצרו ב-90 יום נוספים. לשיטתה, מסוכנות זו נלמדת ממעשי האלימות המיוחסים לו; מהמלצתו של תסקיר המעצר שנערך בעניינו; מעברו הפלילי המכביד; וכן מכך שתלויים ועומדים נגדו שני מאסרים מותנים שהינם בני הפעלה בתיק זה.

בהקשר זה מציינת המבקשת כי המשיב מרצה בימים אלה מאסר בפועל בגין הרשעתו בביצוע עבירות אלימות ואיומים במסגרת הליך אחר (ת"פ 34258-04-15), וכי תקופת ריצוי המאסר עתידה להסתיים בעוד כ-8 חודשים.

בדיון שנערך לפניי הבהירה באת-כוח המבקשת כי היא מתנגדת שהמשיב יהא נתון בחלופת מעצר בדרך של מאסר, וזאת לנוכח משכה הקצר של יתרת תקופת המאסר בפועל שנותרה לו.

7. בא-כוח המשיב טען, מנגד, כי יש לשחררו לחלופת מעצר להמשך ריצוי עונש המאסר בפועל אותה הוא מרצה כעת, תוך שנתן הסכמתו כי במהלך תקופת המאסר בפועל לא יצא לסבב חופשות ואף לא תתאפשר יציאתו לתעסוקה מחוץ לכותלי בית הסוהר. לשיטתו, די במגבלות אלו, בשילוב תנאי המאסר בפועל, כדי לאיין את מסוכנותו.

דיון והכרעה

8. הלכה היא כי במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים נדרש בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם לחירות בטרם הורשע ונגזר דינו לבין אינטרס השמירה על שלום הציבור וביטחון, והצורך להגן על תקינות ההליך הפלילי. במסגרת זו, נשקלים בין היתר מידת המסוכנות הנשקפת מהנאשם; חומרת העבירות המיוחסות לו; קצב התקדמות ההליך העיקרי; וכן האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך של חלופה מתאימה (בש"פ 4124/19 מדינת ישראל נ' פלוני (18.6.2019)).

9. בענייננו, אני סבור כי המסוכנות הנשקפת מן המשיב היא גבוהה, וכי קיים חשש ממשי כי שחרורו ממעצר עלול לסכן את בטחון הציבור והמתלוננת בפרט. זאת, בין היתר לנוכח מעשי האלימות הברוטליים המיוחסים לו, המקימים בנסיבות העניין חזקת מסוכנות סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק המעצרים שעניינה עבירת אלימות בבן משפחה.

עוד ניתן ללמוד על מסוכנותו של המשיב מהרשעותיו הקודמות בגין ביצוע עבירות דומות לאלו המיוחסות לו

בכתב האישום במקרה שלפנינו, ומתסקיר שירות המבחן אשר קבע כי קיים סיכון משמעותי להמשך התנהגותו האלימה כלפי המתלוננת.

10. כמו כן, אציין כי לעת הזו קצב התקדמות ההליכים בתיק העיקרי משביע רצון. נכון ליום הגשת הבקשה, נערכו שלושה דיוני הוכחות בתיק, ונקבעו שני מועדים נוספים לחודש הקרוב.

11. יחד עם זאת, בנסיבות המקרה דנן אני סבור כי ניתן להפיג את המסוכנות הנשקפת מהמשיב באמצעות חלופת מעצר בהיותו מרצה עונש מאסר בפועל, וזאת אף לנוכח הסכמת בא-כוחו כי תימנע יציאתו לחופשה ולתעסוקה מבין כותלי הכלא.

בית משפט זה שב ופסק כי מאסר יכול לשמש כחלופת מעצר בנסיבות שבהן יש במאסר כדי להשיג את תכליות המעצר (וראו והשוו: בש"פ 10191/17 אלצ'יק נ' היועץ המשפטי לממשלה (14.1.2018); בש"פ 8344/17 מדינת ישראל נ' פלוני (5.11.2017); בש"פ 6527/12 מדינת ישראל נ' שרכס (30.9.2012)).

בנסיבות שתוארו לעיל, שהייתו של המשיב במאסר בפועל תחת השגחתו של שירות בתי הסוהר, תוך הגבלת אפשרותו לצאת את כתליו, מפיגה את החשש מפני מסוכנותו.

יודגש, כי במקרה דנן תקופת מאסרו של המשיב אינה צפויה להסתיים בתקופת הארכת המעצר המבוקשת.

לנוכח האמור, אני מורה בזאת על "שחרור" המשיב לחלופת מעצר בדרך של המשך שהייתו במאסר במסגרת ריצוי עונש המאסר בפועל שנגזר עליו בת"פ 34258-04-15, ובתקופה זו לא ישולב המשיב בסבב חופשות בבית הכלא ולא יצא לעבוד מחוצה לו.

למען הסר ספק, מובהר כי אין בהחלטתי זו כדי לגרוע מאפשרותה של המבקשת להגיש בקשה נוספת למעצרו של המשיב מכוח סעיף 62 לחוק המעצרים ככל שתמצא לנכון בנסיבות העניין בטרם תסתיים תקופת עונש המאסר בפועל אותו מרצה המשיב כעת. ברור מאליו כי זכויות וטענות כל הצדדים שמורות להן בהקשר לכך.

ניתנה היום, כ"ג באלול התשע"ט (23.9.2019).

ש ו פ ט